N°. 30. A°. 1841.

WOENSDAG, den 14den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 9 April 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 3 dezer maand, N°. 470 | 401, is op verzoek van SARA JACOB CONTENT, Weduwe van wijlen DAVID SANCHES, aan haren Minderjarigen Zoon MOZES DAVID SANCHES, geboren op den 3den Maart 1823, verleend *Brieven van Handligting*, en zulks tot het uitoefenen van bepaalde regten van meerderjarigheid.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

MENGELWERK.

Jong Elna van Bornholm, nadat de Zwarte Dood gewoed had.

De sneeuw begon in de noordelijke streken van het eiland Bornholm te smelten, en de lente naderde met hare levenwekkende stralen. In Sjölund had de Zwarte Dood eindelijk opgehouden. Vele dui zenden van menschen had hij weggesleept; maar het land was toch niet overal uitgestorven, en de koning liet nu in alle kerken dankpsalmen zingen, omdat de heer zijne straffende hand weder had afgewend, en de Moord engel met zijn verteerend zwaard voorbij was.

Doch op Burgunderholm zat Jong E l n a nog alleen en verlaten op haars vaders eenzaam slot, en wachtte, vol verlangen, over de opene graven den eersten grashalm te zien spruiten en den eersten vogel te hooren zingen. Op eenen morgen bescheen de lentezon vrolijk haar eenzaam leger; de eerste zwaluw fladderde voor haar venster en wekte het sluimerende meisje, met zijn eenzaam lied, uit vrolijke, verwachtingvolle morgendroomen. Zij dankte God en spong op van haar bed; zij opende het venster, en ziet! de zwaluw zette zich in hetzelve en zong vriendelijk voor haar in de morgenzon. »Arme vogel!" zeide E l n a. »gij zijt hier ook wel alleen en verlaten." Daarop strooide zij broodkruimels op de vensterbank, en zij zag met genoegen dat de zwaluw ze oppikte en er mede op het dak vloog. Nu wierp Jong E l n a het zwarte treurfloers weg en trok witte kleederen aan. Een groen zijden lint wond zij om het slanke middel, de lange kastanje-bruine lokken fladderden vrij om de witte schouders in de milde verfrisschende voorjaarsluchten, en zoo wandelde zij het verlaten slot uit, als een engel van hoop en leven.

Zij zag thans weder den helderen blaauwen hemel in het vrije, en het was alsof nu eerst het gestorven leven onder de voeten der schoone maagd ontluiken wilde; want bij elken tred die zij verder ging, scheen de engel der lente aan hare zijde te zweven. Zij zag thans hoe veld en weiden begonnen te groenen, en de eerste bloem vond zij op haar moeders grafheuvel. Terwijl Jong E l n a aan het graf harer moeder diep geroerd geknield lag en bad, vloog de eerste leeuwerik over haar hoofd en verhief zich hoog in den helderen morgenhemel. Toen stond het vrome meisje op en verwijderde zich getroost van het graf, om menschen op te zoeken. Maar er was geen spoor van een voet te zien en geen geluid van een levend wezen te hooren, behalve de leeuwerik boven haar hoofd. Doch haar gezang klonk nu zoo weemoedig als het graflied over een uitgestorven en vergeten menschenras, welks stof verwaaid en welks spoor van de aarde uitgewischt was. Alle huizen waren gesloten, een groot zwart kruis stond aan elke deur die zij voorbijging, en duidde aan dat de bewoners uitgestorven waren.— Wat dus voorheen een herinneringsteeken aan het eeuwige leven was, was thans een schrikkelijk doodsteeken op het ongelukkig eiland geworden, toen de Heer zijn gunstig aangezigt er van afgewend had.

Droevig ging Jong E l n a van dorp tot dorp, maar geen hond blafte haar in de stille straten aan, geen mensch kwam haar uit de huizen te gemoet. Overal zag zij het zwarte kruis aan de geslotene deuren, en zij ging zwijgend en bekommerd verder. Toen zij aan het bosch kwam, verfrischte zij haar oog aan de jonge, groenende boomen, maar ook het bosch was verlaten en stil. Te vergeefs bloeide eene enkele knop voor hare voeten, en sjilpte een eenzame vogel in de takken, zij stond alleen, als de eerste mensch in de ontwakende natuur, en zocht te vergeefs haars gelijken. Toen zette zij zich op eenen steen en weende, en als zij hare oogen opsloeg, zag zij ver verwijderd eenen kerktoren in de zonnestralen schitteren. Derwaarts wendde zij zich nu ook, maar rondom de kerk was het treurig en stil, en ook hier stond het zwarte kruis aan alle deuren. Toen klom Jong E l n a in den toren en zag wijd uit naar alle zijden; doch vergeefs — er was geen mensch te zien, en zij twijfelde nu niet langer of zij was de eenige levende ziel op het eiland. Zij begon bitter te weenen en viel op de knie en bad. Een straal van hoop schoot weder in haar hart, en zij geloofde dat er ten minste één mensch moest overgebleven zijn, die echter misschien even verlaten en treurig omdoolde en de wereld voor zich uitgestorven hield. Nu nam de bekommerde jonkvrouw het klokkenkoord in hare kleine witte hand en wenschte slechts dat zij kracht genoeg hebben mogt om de groote klok te luiden, opdat als er nog ergens levenden over waren, dezer haar hoorden en naar haar toekwamen. Zij trok aan het koord, en het scheen dat het zware metaal zich van zelf met de hand der vroome maagd mede bewoog. Toen de laatste klank verstomde, was het weder stil om haar henen als in een graf, zij hoorde geen geluid in de verte en zag geen mensch naderen. Wanhopig klom zij nu weder uit den toren, en zoo ging zij van kerk tot kerk en luide overal de klok, maar niemand hoorde het, en niemand kwam haar te gemoet. Eindelijk viel zij afgemat op den grond neder en bad God hare ziel tot zich te nemen, als zij langer zoo alleen en verlaten blijven moest. Daar zag zij weder eene kerk voor zich, en beklom met moeite den toren om toch nog eens hare laatste krachten in te spannen en de klok hare zware smart te laten uitklagen. Toen deze zweeg, scheen het haar als klonk er in de verte iets terug, en nu hoorde zij ver af eene kerkklok luiden, die klonk vrolijk als eene bruilofts-klok. Toen klopte Jong E l n a ' s hart van vreugde: zij gevoelde zich wonderbaar versterkt en snelde nu derwaarts van waar het geluid kwam. Toen zij de naaste kerk bereikt had, luidde zij weder, en nu klonk het geluid naderbij. Het kwam van den naburigen toren van Almebjerg. Haastig klom zij af en liep dwars over het veld langs een voetpad naar den zoogenaamden Paradijs-heuvel. Op het midden van den weg lag een schoon dal, waar de lente al haren bekooringen op een punt scheen bijeengetooverd te hebben, en nu kwam een jongeling haar met open armen te gemoet. Met eenen vreugde-schreeuw snelde zij naar hem toe, en toch had zij slechts gezien, dat het een mensch was, maar met duizendmaal grooter, met onnoembare vreugde sloeg zij de oogen op, en ziet, het was R u d o l f, de zoo lang gemiste en in het geheim zoo lang beminde R u d o l f. Den getrouwen minnaar, den schoonen, beminden jongeling hier te ontmoeten, waar reeds het gezigt van een mensch eene groote zaligheid voor haar arm verlaten hart geweest ware, dit was een zoo onbeschrijfelijk zoo overweldigend geluk, dat de vreugde het bevindende meisje in de armen des jongelings bijna gedood had.

De bezwaren van vrijkaartjes.

Parijs... dec. 1840.

De Parijsche echtgenooten zijn meerendeels tweevoudig gestraft, vooreerst daardoor reeds dat zij getrouwd zijn, vervolgens doordien zij eene vrouw hebben, wier afgod het tooneel is. Het allerslimst is er echter de man aan toe, wier Eva een aandeelhouder of een tooneelspeler of een tooneeldichter of ook maar den een' of ander ondergeschikten persoon bij de vaudeville-fabriek kent, want deze bij uitstek galante heeren brengen — vooral indien de vrouw bevallig is — alle oogenblikken zoogenaamde vrijkaartjes, waardoor men het regt krijgt om zonder betaling der entrée in den gewenschten schouwburg te komen.

Zoodra uwe vrouw een vrijkaartje bezit, hebt gij geen grond meer om haar niet naar den schouwburg te willen brengen, of gij moest al een zeer onvriendelijk en dus spoedig ook een zeer bedrogen echtgenoot wezen.

Nu dan — als gij tegen vijf ure thuis komt, treedt uwe vrouw u met een klein zegevierend lachje te gemoet, en zegt: mijn vriend, van avond gaan wij naar de comedie; mijnheer E d u a r d heeft ons een kaartje voor het Ambigu gebragt. Maak nu dat wij spoedig aan t'eten komen; men begint heden reeds ten half zes. Kom, spoedig aan tafel, ik heb eene koude pastij laten koopen, opdat het eten ons niet ophoude... dat is u toch genoeg — niet waar, beste vriend?.. ik voor mij heb geen honger. Ik ben zoo blijde naar de comedie te kunnen gaan...

Als welopgevoed echtgenoot antwoordt gij niets; gij bepaalt u met uwe koude pastij in misnoegdheid binnen te nemen. Naauwelijks zit gij vijf minuten aan tafel, of uwe vrouw komt reeds in hoed en shal, en neemt u het servet af. Gij loost drie zuchten en neemt den weg naar den schouwburg aan.

Aangekomen op den *Boulevart Montmartre* loert gij angstig naar de Omnibus die u naar het Ambigu moet brengen. Na tien minuten ongeduldig wachtens verschijnt eindelijk de wagen — gij springt de trede op; doch de conducteur stoot u terug, met den roep: reeds vol! — gij wilt den wagen afwachten die over een kwartier voorbij komen moet, maar uwe vrouw doet u opmerken, dat gij geen plaats in de comedie meer zoudt vinden, en na vier dien-

zuchten besluit gij eene huurkoets te nemen, hetgeen uwen vrijen comediegang reeds eenigzins bezwaart.

Nu begint de reeks der bekende plagerijen. Alzoo — gij vertoont u aan het bureau met uw geel kaartje, en de controleur verzoekt u vriendelijk eerst naar het supplement-bureau te gaan en daar een frank voor elke plaats bij te passen. Dit is hard, maar het is het armengeld, en gij kunt er niets tegen zeggen. Goed dan! — Nu komt gij aan de eerste loges, waarvoor uw kaartje luidt, en de *ouvreuse* doet u meer of min begrijpen dat de eerste loges der vrijkaartjes zich in den tweeden rang der loges bevinden. Gij kloutert naar de tweede loges. Doch ach! alle zijn bezet, er is geen plaats meer te vinden, niet het kleinste plaatsje! De oude ouvreuse raadt u naar de gallerij te gaan, maar om daar te komen, waar het goedkooper is dan in de eerste loges, moet gij zoo goed zijn van een frank voor elke plaats te suppleren. Gij loost vijf zuchten en betaalt nog een frank voor elk van u beide — in de vrijcomedie.

Eindelijk op de gallerij gekomen, beklaagt zich uwe vrouw dat zij een paar grizettes tot burinnen heeft, wijst naar eene leedige kleine loge en fluistert u hevig toe: »om geen prijs ter wereld blijf ik naast zulke gruwelijke schepsels als wij tot buurmeisjes hebben; gij moet ons volstrekt die plaatsen nemen!" Gij staat op, en terwijl zich een onbegrensd getal zuchten lucht maakt, gaat gij naar buiten en betaalt het derde supplement van een frank voor iedere plaats in de door uwe dierbare gade gewenschte loge — daar hebt gij nu de vrijcomedie.

Op die wijze, supplement bij supplement, zijt gij met uw vrijkaartje aan het doel, wat u meer kost, dan bijaldien gij de entrée betaald hadt.

Maar nog is uwe treurige geschiedenis niet ten einde! Tusschen de twee melodrama's bespeurt uwe vrouw, die 's middags niets heeft gegeten, een geweldig trekken der maag, en gij moet haar natuurlijk naar de koffijkamer brengen, opdat zij ten minste een gebakje neme, terwijl gij de gelegenheid aangrijpt, om uwen blootelijk uit een stuk koude pastij zamengestelden maaltijd eenigzins aan te vullen. Gij werpt u dus op taartjes, wafelen en biscuits. Nieuwe uitgaaf van twee of drie franken.

Teruggekeerd in de loge, wenscht uwe vrouw, die toch de namen der acteurs moet kennen, de affiche, hetwelk ook moet worden betaald. Na de comedie nieuwe onkosten voor de koets, want het is toch niet mogelijk dat het arme vrouwtje die twee gansche melodrama's elk van vijf bedrijven op heeft, te voet naar huis ga! Dit zouden zenuwen noch beenen uithouden.

Als gij nu aan uw echtelijk huis aankomt, doet de koetsier u opmerken dat het reeds na middernacht is, zoodat het dubbel loon moet worden betaald. Gij betaalt met eene dubbele lading zuchten.

Gij klopt aan de deur. Doch de poortierster opent niet. Gij klopt nog eens, klopt andermaal, eindelijk na den twintigsten slag besluit de ingeslapen oude draak te ontwaken en u binnen te laten. Gij treedt in haar kamertje om licht te nemen, en hoort: mijnheer, volgens het bestaande huisgebruik zijt gij gehouden mij een frank te betalen, omdat gij eerst na middernacht te huis gekomen zijt.

Gij legt u eindelijk te bed en rekent bij u zelven na dat u het vrijkaartje, hetwelk uwe vrouw van een galanten vaudevillist ontvangt, zeventien franken gekost heeft. Gelukkig nog als het niet meer kost dan dat! Gelukkig als gij den volgenden dag, krachtens de u toekomende huispolitie, de commode uwer lieve vrouw inspecterend, niet het briefje vindt waarin men het vrijkaartje had ingesloten; — driemaal gelukkig, echter, als gij u na de lezing de haren niet uitrukt, hetgeen daarenboven nog eene dwaasheid zijn zou, vermits uw ongeluk daardoor voor iedereen gansch naakt te zien zou wezen!

Geld en Liefde.

De zamenloop van deze beide magten, voornamelijk op het gebied der echtverbindtenissen, is door sir Edw. Lytton Bulwer in een drama voorgesteld, en onder den titel »*Money*" (geld) op het tooneel gebragt. Niemand zal, hoop ik, vragen: »hoe kan er uit dat ellendige geld iets groots ontstaan?, vooral wanneer het niet om onze guldens of daalders, maar om ponden sterling, en dat wel om vele duizenden te doen is. Evelyn, een jongman van geest en karakter, ziet zich verpligt, wijl het hem aan geld ontbreekt, eene ondergeschikte rol in het huis van zijnen bloedverwant, sir John Vesey, aan te nemen. Deze laatste voegt bij zijne vele pralerijen om in de stad voor een schatrijk man door te gaan en hierdoor eene rijke vangst voor zijne dochter Georgine te doen, ook die, van zulke arme bloedverwanten, als kostgangers, in zijn huis op te nemen. Evelyn laat zich deze drukkende stelling slechts uit liefde voor een klein nichtje, Clara Douglas genaamd, welgevallen, die, gelijk hij, als arme bloedverwante in het huis van sir John Vesey leeft. Clara weigert echter de hand van Evelyn aan te nemen, dewijl zij begrijpt, dat het onmogelijk is in de wereld van liefde alleen te leven; en geld bezitten geen van beide. Maar nu komt een oude rijke oom te te sterven, die den jongen Evelyn tot eenigen erfgenaam benoemt, onder beding dat hij eene zijner beide nichten Georgine of Clara moet huwen. Te trotsch om bij de laatste zijne aanvraag te vernieuwen, dewijl hij niet wil dat zij hem nu, dien zij vroeger had afgewezen, om zijn geld zou nemen, vergenoegt hij er zich mede om grootmoedig jegens haar te zijn, en laat haar door zijnen notaris twintig duizend pond sterling toekomen, onder voorwendsel dat de gestorvene oom, bij een aan het testament toegevoegd codicil, deze som aan haar vermaakt heeft. Tevens besluit hij om de hand van miss. Georgine, die hij volstrekt niet bemint, te vragen. Georgine is een pronkziek, naar geest en hart zeer verwaarloosd meisje van de gewoonste soort. Hij hoort echter toevallig, dat zij in het geheim aan eene arme weduwe ondersteuningen in geld heeft laten toekomen, en daar zij, terwijl hij haar hierover iets vleijends zegt, het doet voorkomen alsof zij werkelijk de helpster geweest ware, zoo vraagt hij de weldoenster der armen om hare hand. Wel is waar, zegt hij haar, dat hij haar niet bemint, maar zij meent dat dit in het huwelijk wel zal komen, en daarop heeft de verloving plaats. Clara wordt door deze omstandigheid zoo merkbaar getroffen, dat Evelyn nu tot zijne verrassing bemerkt, dat hij merkelijk en reeds sedert lang door haar bemind wordt. Bovendien ontdekt hij spoedig dat Clara de eigenlijke weldoenster der weduwe geweest is, en dat Georgine zich eens anders verdienste heeft toegeeigend. Maar hoe nu met eere van de aangegane verbindtenis outslagen te worden? Evelyn neemt zijn toevlugt tot een zeldzaam hulpmiddel, hij wordt een speler, maar maakt met een bankhouder uit de beruchte Crockfords club een geheim kontrakt, volgens hetwelk deze hem ruïneren moet, — natuurlijk slechts in schijn want mijnheer de bankhouder krijgt het gewonnen geld zelve niet, maar slechts een aanzienlijk commissie-loon. Nadat Evelyn nu schijnbaar geruïneerd is, en in schulden steekt, zou hij in de gevangenis worden gebragt, als hij de som van 10,000 pond niet kan afbetalen. Hij smeekt zijne bruid, miss. Georgine, zijne eer en hem zelven te redden, maar zij blijft zoo hard als steen, en breekt iedere verbindtenis met hem af, terwijl Clara, onder de hand, deze som aan zijnen zaakwaarnemer zendt, met bijvoeging dat Evelyn dit van haar te vorderen heeft. Men kan ligt begrijpen dat dit de wending is, die de held van het stuk wenschte, dat nu tot aller tevredenheid met een nieuw bewijs van grootmoedigheid eindigt, daar Evelyn, die met Clara huwt, nog eene aanzienlijke som ten geschenke geeft, om de huwelijksgift van miss. Georgine te vergrooten, en haar nu inderdaad aan eene »goede partij" te helpen.

ADVERTENTIEN.

De *TAXATIE DER HUURWAARDE* over het loopend dienstjaar, voor het einde dezer maand ten Kantore van den ondergeteekende moetende worden voldaan, zoo worden de belanghebbenden, daaraan mits deze herinnert.

Paramaribo, den 13 April 1841.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester *ad interim*,

H E L B.

(16004) VERKOOP BIJ EXECUTIE, ten overstaan van den Adjunct Griffier bij het Geregtshof:

Van de Slaven *Petronella* en *Winst;* aankomende A. C. MEIJTT.

Deze Executive-verkooping zal plaats vinden op *HEDEN* den 14den April 1841, des voormiddags ten *negen* uren, voor het lokaal van het Geregtshof voormeld.

De Processen-verbaal van arrest of in beslagneming, liggen ter *visie*, ter Griffie van het Geregtshof voornoemd.

Paramaribo, den 14 April 1841.

De Deurwaarder bij het Geregtshof te *Suriname*, Speciaal ten dienste der Commissie tot de Kleine Zaken,

ABm. FERNANDES Jr.

(14717) Het heeft den Almagtigen GOD behaagd, op den 8sten dezer, des morgens om *vier* uren, tot zich te roepen, mijn hartelijk geliefde Echtgenoot de WelEdel Gestrenge Heer ADAM CAMERON, in leven oud Raad in den Edel Achtbaren Hove van *POLICIE EN CRIMINELE JUSTITIE* dezer Kolonie.

Paramaribo, den 10 April 1841.

Wed. ADAM CAMERON,
geb. VAN HALM.

(14716) De Vendu der overgeblevene *GOEDEREN* van DE JONGE & C°., is uitgesteld tot MAANDAG den 19den dezer, des morgens om *negen* uren, en zal bestaan uit: Engelsche TAFEL- en HANG-LAMPEN, stellen DAMASTEN TAFEL-LAKENS en SERVETTEN, heele- en halve KOUSEN, MESSEN en VORKEN met Zilveren hechten, Fransch PORSELEINEN THEE-SERVIEZEN, dito BORDEN met vergulde randen, IJZERWAREN in soorten, LONDON BOTTLED PORTER, SARDINES à L'HUILE, enz.

De GOEDEREN zullen *twee* dagen vóór en op den verkoop-dag, ten huize van den Heer A. SALOMONS, op den hoek van de *Watermolen-* en *Heerenstraten*, te bezigtigen zijn.

De reeds geannonceerde verkoop van circa

40 Koppen SLAVEN,

aankomende den Heer A. J. H. BERTHOUD; zal op aanstaanden MAANDAG den 19den April 1841, des namiddags ten *vier* ure plaats vinden, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, alwaar de conditien van verkoop en de Slaven *drie* dagen te voren, te bezigtigen zullen zijn. (14662)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 6den dezer, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. A. Bates, van Gloucester, hebbende 24 dagen reis.

Den 7den, de Engelsche Schoener *Mary*, Kapt. A. Meldrum, van Demerary, hebbende 9 dagen reis.

Den 11den, de Schoener onder Nederl. Vlag *Zusters*, Kapt. A. Winfield, van *St. Eustatius*, hebbende 11 dagen reis; Passagiers: de Heeren M. Martins, J. H. Hell en Mejufv. C. Delbever.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.